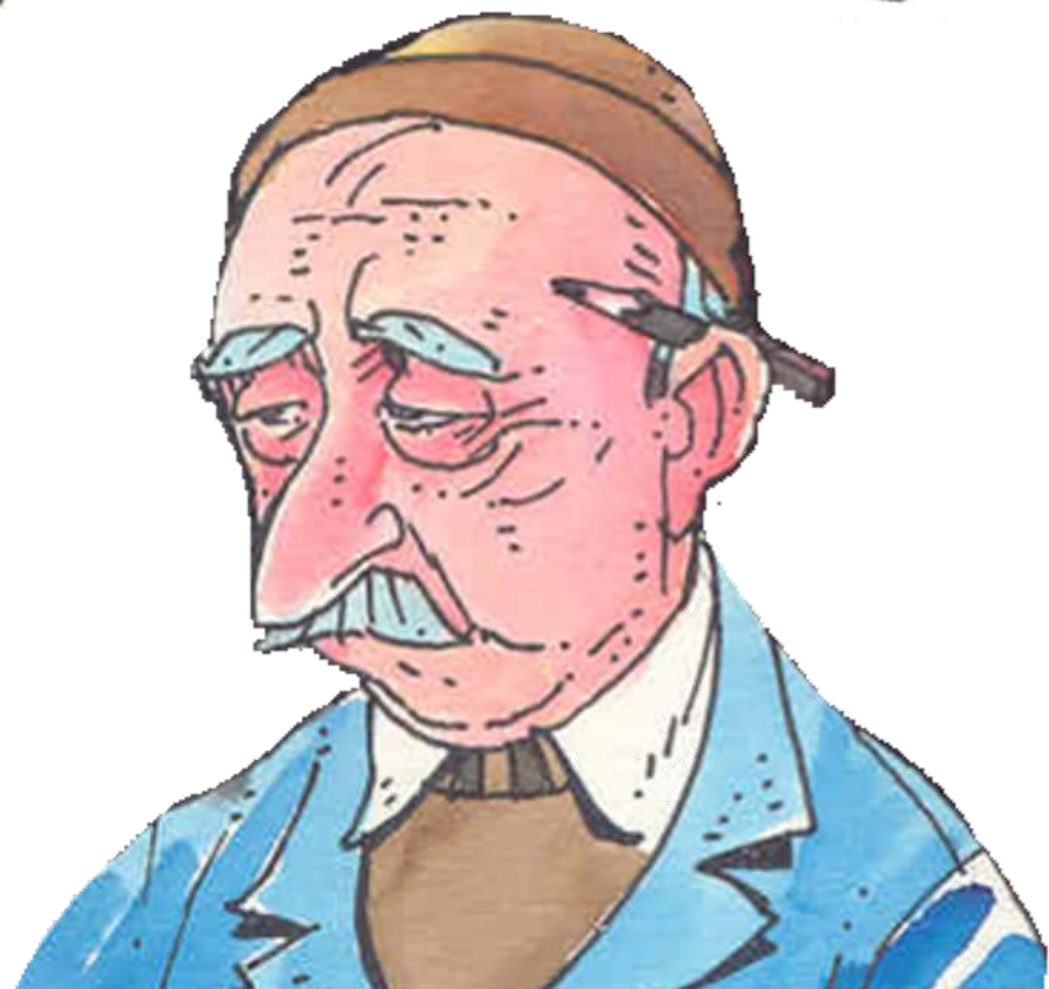

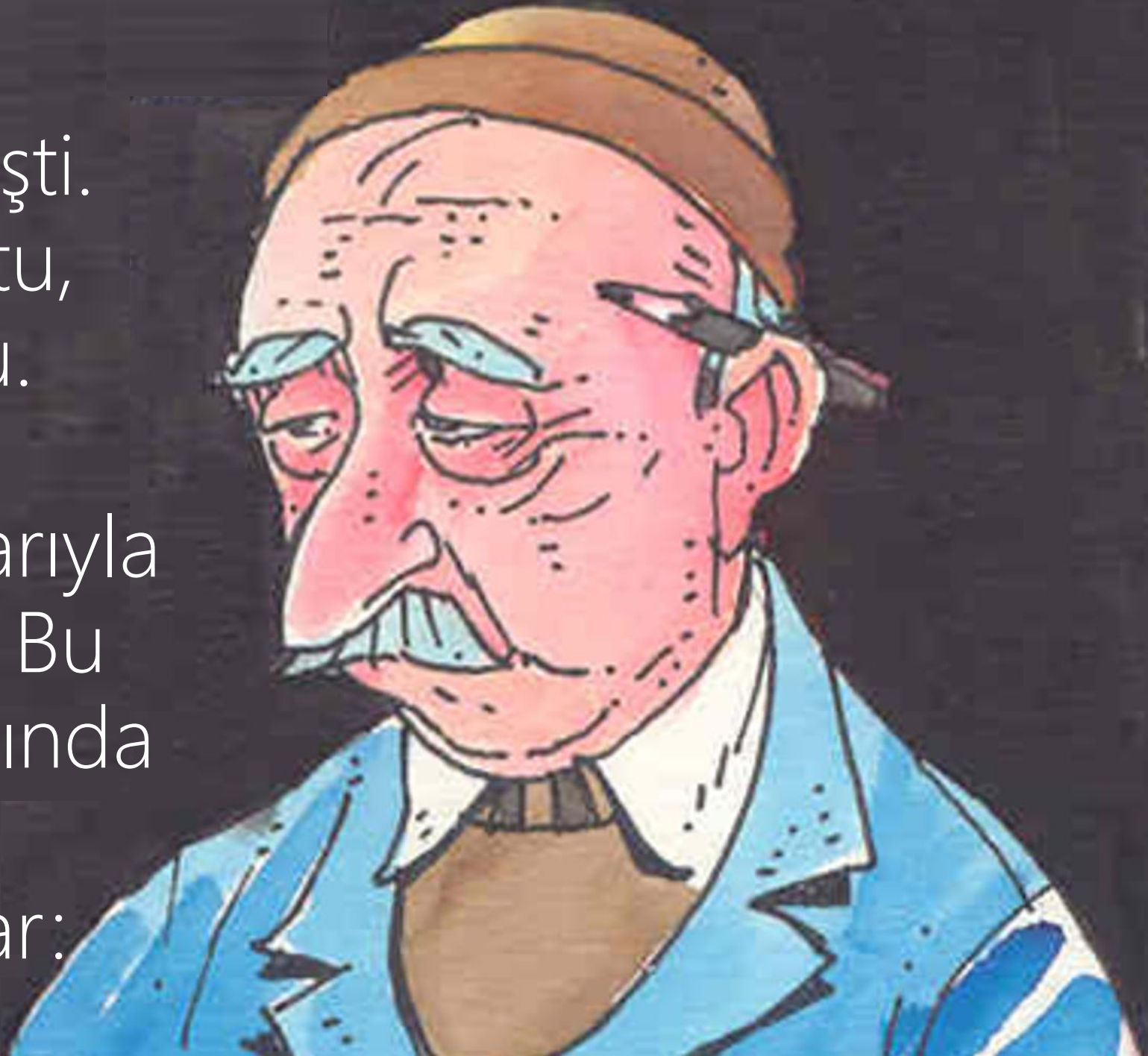

Mesleğımız ve Biz

Motangoz

Yaşlı marangozun emeklilik yaşı gelmişti. Artık çok yorulmuştu, dinlenmek istiyordu. Son yıllarını da eşi, çocukları ve torunlarıyla geçirmek istiyordu. Bu niyetini yıllardır yanında çalıştığı inşaatın sahibine birgün açar:

Emekli olmak istiyorum, yoruludum ve yaşılandım.

Biraz da çocuklarımla meşgul olmak istiyorum!

Sen
bilirsin!
Ancak
senden
son bir
ricam
olacak!

Ayrılmadan
önce
bir ev
daha
yapmanı
istiyorum!

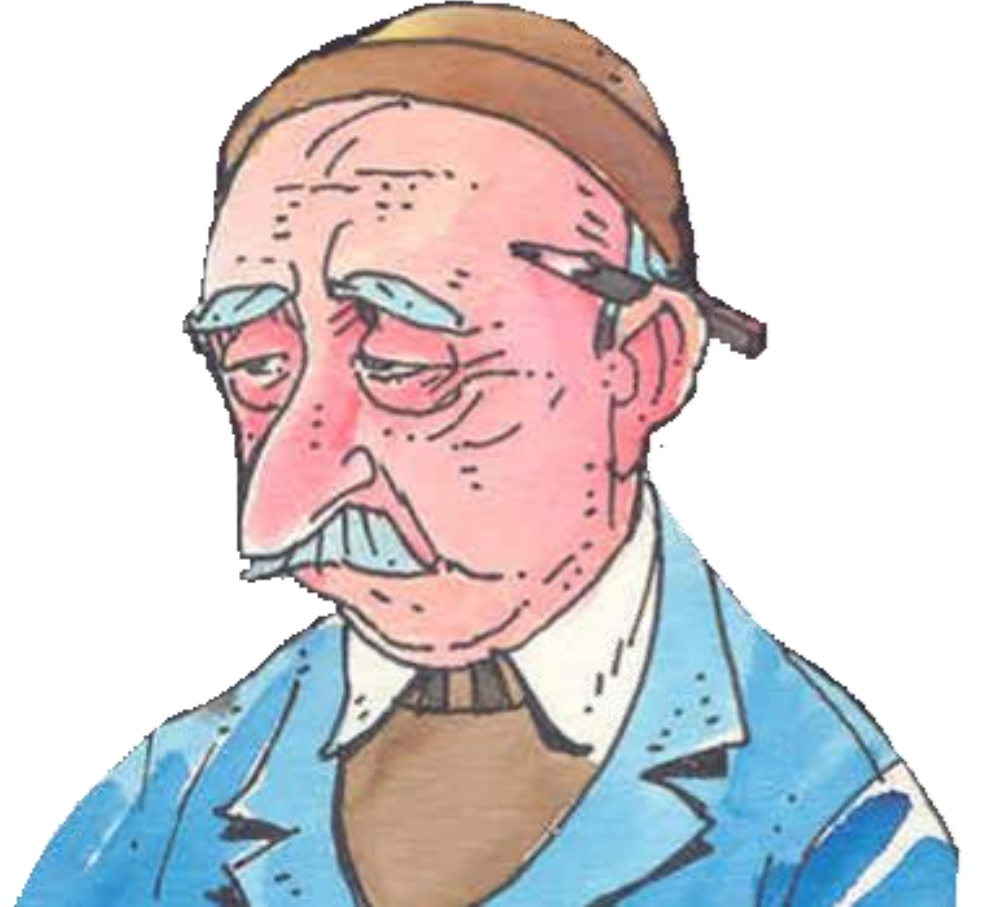
Marangoz kabul etti ve işe girişti. Ne var ki gönlünün yaptığı işte olmadığını görmek pek kolaydı. Baştan savma bir işçilik yaptı ve kalitesiz malzeme kullandı. Nasıl olsa son işiydi, bundan sonra da çalışmayacaktı.

Bu ev de
nereden çıktı yahu?
Anlamadım gitti!

Maraangoz

Yıllardır ekmeğini kazandığı
mesleğine bu şekilde son
vermesi ne kadar kötüydü...

Marangoz işini bitirdiğinde,
işveren inşaat sahibi evi gözden geçirmek için evin yanına gelir.

İnşaatı bitmiş yapılan evin
kapisinin anahtarını
marangoza uzatır.

Al bakalım!
Bu ev senin!
Sana benden
emeklilik
hediyesi!

Marangoz,
şaşkınlıktan
donakalmıştı.

Marangoz şok
yaşıyordu.

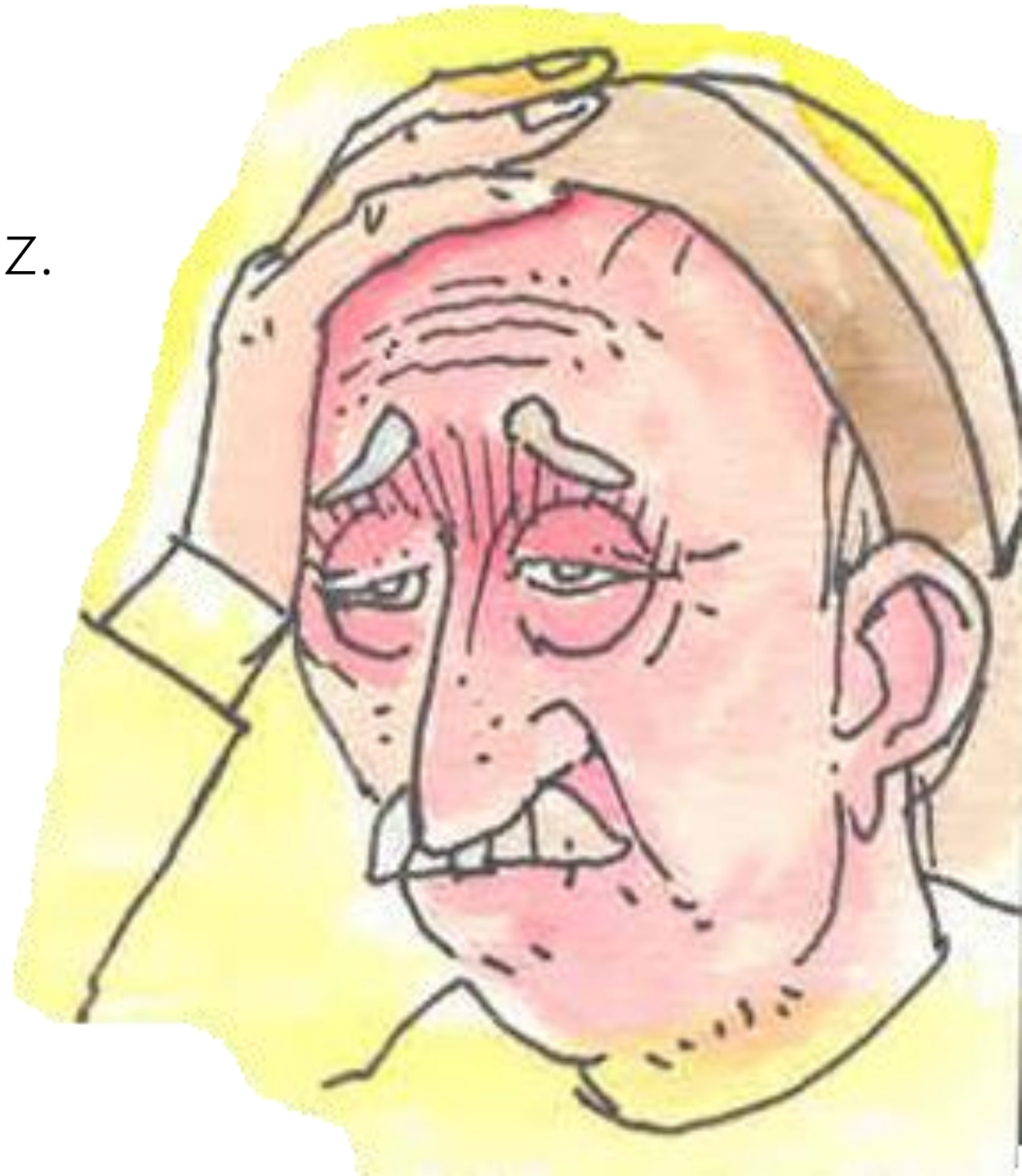

Ne kadar utanmıştı.
Keřke yaptığı evin
kendi olduđunu bilseydi
bu evi böyle
baştan savma yapar mıydı?

Bizim için de bu böyledir.
Her gün kendi hayatımızı kurarız.

Çoğu zaman da
yaptığımız işe
elimizden gelenden
daha azını koyarız.

Sonra da hayıflanarak
kendi kurduğumuz
evde yaşayacağımızı anlarız.

Marangoz sizsiniz!
Her gün bir çivi akar,
bir tahta koyar
ya da bir duvar dikersiniz.

Bugün yapacaklarınız
yarın yaşayacağınız evi kurar.

Öyleyse onu akıllıca
ve dürüstçe kurun!

Sağlık
ve
başarıda
kalın.

